

[Thøstrup.]

er jo rigtigt, som den højtærede minister nævnte i sin skriftlige fremsættelse, at vi her i landet har undgået den stærke stigning i ungdomskriminaliteten, som i de senere år har vist sig i så mange andre lande, derunder ikke mindst i vore nabolande. Men selv om det nu forholder sig sådan, kan vi ikke lade 7 og 5 være lige. Hvis kriminaliteten ikke til stadighed bekæmpes, ja, hvis kampen imod den ikke bliver mere og mere effektiv, ved vi, at den vil stige.

Det er for længst slået fast, at de vigtigste årsager til kriminalitet er dårlige samfundsforhold i almindelighed. Et samfund med en jævn indtægts- og formuefordeling, hvor få har for meget og færre for lidt, hvor der ikke er nogen socialt tilbagestående gruppe, og hvor en meget stor del af befolkningen gennem privat ejendomsret til hver sin lille del af værdierne, til et hus, et stykke jord, føler sig knyttet til samfundet, synes der at være de heldigste forhold til stede for at holde kriminaliteten nede. Men der er jo adskillige andre forhold, der spiller en rolle, befolkningens psyke, traditioner, livsindstilling, anskuelser o. s. v. Jeg skal ikke gå ind på alle disse forhold, der vel må betegnes som de egentlig grundlæggende forhold, men jeg vil gerne sige et par ord om 3 forhold, som ganske vist er af mere speciel karakter, men som jeg synes har en vis aktuel interesse.

Jeg vil da først pege på den stærke forøgelse, der er sket af fritiden, ikke mindst for ungdommens vedkommende, og på de krav, som dette stiller til samfundsmagten. Jeg anser — det kan jeg godt sige med det samme — i almindelighed denne forøgelse af fritiden som et gode, men det kræver, at ungdommen har noget godt og fornøftigt at bruge fritiden til. Vi må derfor vise al mulig velvilje over for de ungdomsforbund, der ser det som deres opgave at samle børn og unge, få dem ud fra byens gader ud i naturen, lære dem kammeratskabets værdi og vise dem gode idealer at stræbe efter. Vi må også i højere grad end før støtte og styrke sporten, ikke stjernesporten, hvor nogle få optræder og de mange ser til, den kan vel have sin betydning, men det er meget vigtigere, at alle de unge er med til at drive sport, at enhver finder en eller anden sportsgren,

som særlig passer for ham eller hende. Vi må ikke se bort fra, at for den unge virker vort samfund undertiden kedeligt, og at ikke så få forbrydelser iværksættes af unge netop af lyst til spænding. Sporten kan give den spænding og give den således, at den unges karakter styrkes i stedet for at nedbrydes.

Jeg vil også gerne nævne, at mange unge i dag finder deres store interesse inden for kunsten, ikke mindst inden for musikken, og her er det af betydning, at mulighederne for deltagelse står åben. Det, vi fra samfundets side ofrer for at åbne mulighederne for de unge til at færdes i naturen, til deltagelse i sport og kunst, er langt fra luksus — tværtimod. De penge, vi giver ud, sparer vi til gengæld til fængsler, politi og retsvæsen.

Når jeg har talt om dette forhold, som vi vist alle kan blive enige om, vil jeg gerne sige, at der er et ord, der siger, at øvrigheden ikke må bære sværdet forgæves, og her er jeg ved et andet forhold, som jeg gerne vil omtale.

En af de virkelig vigtige ting i kriminalitetsbekæmpelsen er den hurtige opdagelse af forbrydelsen og den hurtige reaktion over for forbryderen. I min virksomhed som dommer har jeg meget med politiet at gøre, og jeg synes, vi har et dygtigt og energisk politi, men jeg har indtryk af, at det ofte er overbebyrdet. Derfor varer det undertiden længe, inden man opdager, hvem der har begået en forbrydelse; det gælder først og fremmest for de mindre alvorlige forbrydelser, de mindre tyverier, men derunder dog også alvorlige indbrudstyverier. Det er farligt, ikke så meget på grund af den materielle skade, den klarer forsikringsselskaberne jo som regel, men det er farligt, hvis det kommer til at stå for de unge, som om der er en meget stor chance for at slippe godt fra et tyveri. Jo mere hånd vi har på disse ting, jo mere sikkert det står fast, at opdagelse og straf er forbrydelsens følge, jo mindre fristelse er der for den unge til at forsøge.

Og endnu ét vedrørende dette forhold. I gamle dage forhindrede den i gaden patruljerende politibetjent adskillige overtrædelser af lovene alene ved sin tilstedeværelse. Jeg synes, vi mangler ham i dag, og hvis han skal erstattes — og det skal han muligvis —